επιμέλεια: Παναγιώτης Χαλούλος
http://users.sch.gr/pchaloul/
https://pchaloul.blogspot.com/

Χρύσα Βέργη, **μια ζωγράφος της φύσης!**

Γράφει η Μαρίνα Λαμπράκη – Πλάκα, καθηγήτρια της ιστορίας της τέχνης, διευθύντρια της Εθνικής Πινακοθήκης:

«…Από άβυσσο είναι γεμάτη η ψυχή μας. Από την άβυσσο που αφάνισε τα όνειρα, τις ιδεολογίες, τους ήρωες, τα ιδανικά και, το χειρότερο, συμπαρέσυρε τη μνήμη τους.

Και πλάι στην άβυσσο της ιστορίας, σύμμετρα και εξίσου απειλητικά, χαίνει η άβυσσος της φυσικής ιστορίας… Διαβάστε σύγχρονους Έλληνες ποιητές. Το ρημαγμένο αστικό τοπίο έχει εξορίσει την φύση από τους στίχους τους. Ευτυχώς όμως κι εκεί έχει σημάνει η ώρα του νόστου. Είναι θαρρύ, η μόνη ελπίδα σωτηρίας.

Δεν φτάνουν τα κινήματα της οικολογίας και του περιβάλλοντος. Ρωτήστε τους οικολόγους αν μπορούν να ταυτίσουν μια βελανιδιά, μια χαρουπιά, μια οξιά, να ξεχωρίσουν μια πορτοκαλιά από μια λεμονιά, να αναγνωρίσουν ένα θάμνο ελληνικό, να σου περιγράψουν το άνθος και το άρωμά του. Μιλούν αόριστα για το πράσινο που χάνεται. Δεν είναι το πράσινο που χάνεται, αλλά τα γένη και τα είδη που λησμονήσαμε. Η λήθη των ονομάτων υπήρξε το προοίμιο του αφανισμού, το άφωνο σύμβολό του. Στην ζωγραφική, το προοίμιο της λήθης το έγραψε ο Ιμπρεσιονισμός, αρχίζοντας από το ίδιο το όνομά του. Την εντύπωση, το οπτικό ερέθισμα ζητούσε να αποτυπώσει ο ζωγράφος στον πίνακά του και όχι την οντολογική ταυτότητα των πραγμάτων. Την ζωγραφική του πνεύματος την διαδέχτηκε η ζωγραφική του βλέμματος. Το επόμενο βήμα, σ' αυτή την πορεία ήταν η αφαίρεση. Με τρόμο αναλογίζομαι σήμερα τι σήμαινε εκείνη η παθολογική απέχθεια του Μόντριαν *[σημ. Ολλανδός ζωγράφος, 1872-1944]* προς την φύση, που την είχε ζωγραφίσει ωστόσο στη νεότητά του τόσο εύγλωττα. Γύριζε λένε, τα νώτα του προς το παράθυρο, γιατί τον τάραζε και η θέα ακόμη των δέντρων.»

Τα παραπάνω αναφέρει σχολιάζοντας τη ζωγραφική της ζωγράφου Χρύσας Βέργη, της οποίας «…Τα μεγάλα τελάρα …ξεδιπλώνουν μπροστά στα μάτια μας μια φύση όχι αόριστη αλλά οντολογικά και υλικά ταυτισμένη. Το έδαφος είναι χρώμα και χώμα. "Ψηλαφείς" την υφή του, την αδρότητα, την αντίσταση, την υγρασία, την ξηρότητα. Κορμοί και φυλλώματα, άνθη, κλαριά, στάχυα, καλαμιές, βράχια και πέτρες υποβάλλονται με ενάργεια θέτοντας σε συν-κίνηση τις ναρκωμένες μας αισθήσεις..»

Η Χρύσα Βέργη απλώνει τον καμβά της χωρίς τελάρο, επί τόπου στην ύπαιθρο, και ζωγραφίζει χωρίς προσχέδιο, ώστε «πολλές φορές η ζωγραφική περνάει απ' ευθείας από τα μάτια στο χέρι», όπως η ίδια έχει δηλώσει. Αυτό το πρωτόλειο το φέρνει μετά στο εργαστήριο, για να το επεξεργαστεί. Για την ολοκλήρωση κάθε πίνακα, μπορεί να χρειαστεί και 2 και 5 μήνες. Τα έργα της είναι μεγάλων διαστάσεων, συνήθως.

Η Χρύσα Βέργη, γεννήθηκε στην Αθήνα το 1959. Σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας με δασκάλους τους Λ. Κανακάκη, Δ. Μυταρά, Ν. Κεσσανλή, Β. Κυριάκη, Ρ. Παπασπύρου, Μ. Λαμπράκη-Πλάκα. Έχει παρουσιάσει δουλειές της, σε πολυάριθμες ατομικές και ομαδικές εκθέσεις τόσο στην Ελλάδα και όσο και στο εξωτερικό. Έργα της έχουν φιλοξενηθεί σε εκθέσεις στις Βρυξέλλες, στο Παρίσι, στο Λονδίνο, στο Δουβλίνο, στην Κωνσταντινούπολη, στο Πεκίνο, στην Κορέα και στην Νέα Υόρκη.

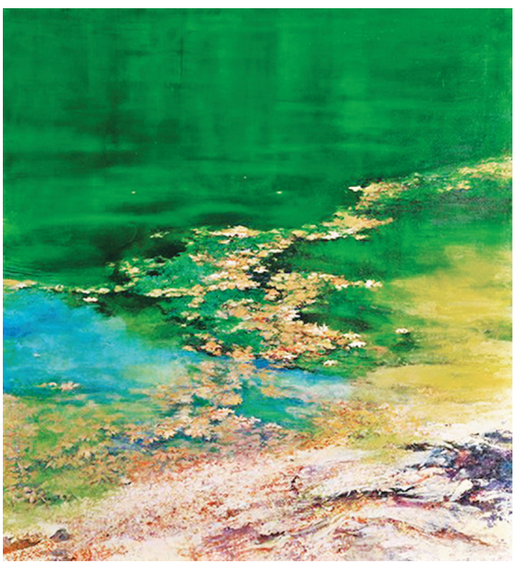

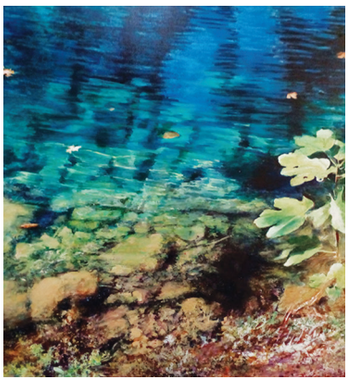

Πηγές:
http://www.chryssaverghi.info/o-megalos-nostos-sti-zografiki-tis-chrisas-vergi-marina-lampraki-plaka/
https://touaregblue.blogspot.com/2015/08/blog-post_25.html
https://www.protothema.gr/culture/article/482171/beyond-my-means-i-ekthesi-tis-hrusas-vergi-stin-art-athina/